

Fővárosi Ítéltábla

9.Pf.20.713/2020/3.

A Fővárosi Ítéltábla a Kerekes és Társai Ügyvédi Iroda (cím1., ügyintéző: dr. Ölveczky István ügyvéd) által képviselt **I. rendű felperes**(cím2) I. rendű és **II. rendű felperes**(cím2) II. rendű felpereseknek – a Vitári Ügyvédi Iroda (cím3, ügyintéző: dr. Balogh István ügyvéd) által képviselt **alperes**(cím4) alperes ellen **szerződés érvénytelenségének megállapítása** iránt indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 2020. szeptember 30. napján meghozott 9.G.40.392/2019/12. számú ítélete ellen az alperes 13. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését megváltoztatja, és a keresetet teljes egészében elutasítja.

A perköltség viseléséről szóló rendelkezést szintén megváltoztatja, és kötelezi az I. és II. rendű a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 93.000 (kilencvenháromezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperesek módosított keresetükben kérték, hogy a köztük és az alperes között 2008. március 12-én létrejött kölcsönszerződést a bíróság a szerződéskötés napjára visszamenőleges hatállyal nyilvánítsa érvényessé és állapítsa meg, hogy a szerződés III.5. pontjában kikötött folyósítási jutalékról szóló rendelkezések, valamint a VII.2. és VII.3. pontjának utolsó mondata a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.)

209/A. § (2) bekezdése alapján tisztességtelen. A felperesek, elszámolásuk szerint, minderre tekintettel 2016. április 18. napjával 896.604 forint túlfizetésbe kerültek.

[2] A folyósítási jutalékkal kapcsolatban a felperesek arra hivatkoztak, hogy ezen kikötés azért tisztességtelen, mert az alperes olyan díjat követel tőlük, amellyel szemben külön szolgáltatás nem áll. Az alperes kölcsönt nyújtott, amely magában foglalja a kölcsön kezelését, nyilvántartását, az esedékes és elmaradt törlesztés beszedését, behajtását. A kölcsön nyújtásának ellenszolgáltatása a kamat, ezen kívül további díj ugyanazon szolgáltatásért nem kérhető.

[3] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy a felek között 2008. március 12. napján 2239426 számon létrejött kölcsönszerződés III.5. pontja érvénytelen, és kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak 70.252 forintot. A felperesek ezt meghaladó keresetét elutasította, és megállapította, hogy a peres felek a költségeiket maguk viselik.

[5] Az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatás tisztességtelenségére alapított kereset körében megállapította, hogy az alperesi kockázatfeltárás valamennyi törvényben, jogegységi határozatban és az Európai Unió Bírósága által hozott döntésekben kifejtett követelménynek maradéktalanul megfelelt, így a szerződés e kötelezettségeket tartalmazó rendelkezései nem tisztességtelenek.

[6] A folyósítási jutalék kapcsán azonban arra a következtetésre jutott, hogy ezen szerződési feltétel tisztességtelensége megállapítható. Figyelemmel volt arra, hogy ez a kikötés nem minősül a szerződés elsődleges tárgyának, erre tekintettel tisztességtelenségét a 93/13/EGK irányelv 5. cikke alapján kellett megítélni. Az ilyen szerződési feltételnek nemcsak a világos és érthető megfogalmazás, azaz az átláthatóság követelményének kell megfelelnie, hanem a jóhiszeműség, az egyensúly és az arányosság elvének is. Megállapította, hogy a perbeli kölcsönszerződés a folyósítási jutalékot a kölcsönösszeg folyósítása feltételeként határozza meg. A kölcsön összegének rendelkezésre bocsátásával az alperesnek valóban merülhetnek fel költségei, azonban amennyiben ezért díjat számít fel, akkor ezeknek vagy a szerződésből, vagy a szerződéskötést megelőzően keletkezett okiratokból beazonosíthatónak kell lenniük. Az átláthatóság követelményének teljesítéséhez ugyanis nemcsak az szükséges, hogy a szerződés meghatározza a folyósítási jutalék összegét, kiszámítási módját és a teljesítés időpontját, hanem az is, hogy az annak ellenében kapott szolgáltatás a fogyasztó számára egyértelmű legyen, bár ehhez nem szükséges, hogy a folyósítási jutalék ellenében nyújtott valamennyi szolgáltatást részletezzék a szerződésben (Európai Unió Bírósága C-621/17. számú ítélet). Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a kölcsönszerződés ezeket a szolgáltatásokat nem nevesítette. Az alperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy számos költsége között átutalási költsége is felmerült, ugyanis annak felperesi viseléséről a szerződés II.2. pontja külön rendelkezik, így az nem képezheti a folyósítási jutalék részét. A kölcsönszerződés II. pontja egyebekben csak a folyósítás feltételeinek felsorolását tartalmazza, anélkül azonban, hogy az egyes, konkrét

tevékenységeket a folyósítási jutalékhoz mint díjhoz rendelte volna. E felsorolásban a folyósítási jutalék megfizetése maga is szerepelt, amely egy általánosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő, átlagos fogyasztóban alappal kelthette azt a feltételezést, hogy a folyósítási jutalék megfizetése nem más, mint a kölcsön folyósításának egyik feltétele. Így a felpereseknek a kölcsönszerződés szövegéből nem kellett arra következtetniük, hogy a folyósítási jutalékot valamely bank által nyújtott szolgáltatásért fizetik. Ezen esetleges szolgáltatások pedig a fentiek szerint még részben sem kerültek megjelölésre a szerződésben, az alperes pedig a per során nem is hivatkozott arra, hogy ezeket a kölcsönszerződés megkötését megelőzően a felperesek tudomására hozta volna. Minderre figyelemmel az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a folyósítási jutalék kikötés nem volt átlátható, azaz nem volt tudható, hogy a fogyasztó azt pontosan milyen szolgáltatásért fizeti. Ezért megállapította, hogy a perbeli kölcsönszerződés III.5. pontjában foglalt folyósítási jutalék kikötés a Ptk. 209. § (1) bekezdése alapján tisztességtelen, és így a Ptk. 209/A. § (2) bekezdése szerint semmis.

[7] Ez a kölcsönszerződés részleges érvénytelenségét eredményezi a Ptk. 239. § (2) bekezdésére tekintettel, hiszen nem a főszolgáltatás körébe tartozó rendelkezés, anélkül a szerződés teljesíthető. Így a kölcsönszerződés III.5. pontja a szerződő feleket nem köti, ezért a felperesek 2008. március 18-án, a kölcsön folyósításakor jogalap nélkül fizettek meg az alperesnek 423,41 CHF-nek megfelelő forint összegű folyósítási jutalékot. A 2014. évi XL. törvény (DH2 tv.) szerinti elszámolásra tekintettel az eladási és vételi árfolyamok alkalmazásából eredő árfolyamrész okozta érvénytelenség kiküszöbölésre került, ezért a 423 CHF összeg forint ellenértékét a folyósítás napjának – ami megegyezik a folyósítási jutalék megfizetésének napjával – a svájci frank MNB középárfolyama (166,08 forint) alapján lehet meghatározni. Erre tekintettel a felperesek 70.252 forintot fizettek jogalap nélkül, amely összeg visszajár számukra.

[8] A felperesek a szerződés III.5. pontjának tisztességtelenségére alapított kereseti kérelmükben pernyertesek, míg az árfolyamkockázat viselésének tisztességtelenségére alapított kereseti kérelmük körében pervesztesek lettek, ezért az elsőfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 81. §-ában foglaltakra figyelemmel akként határozott, hogy a peres felek a költségeiket maguk viselik.

[9] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte akként, hogy az ítéltábla a felperesek keresetét teljes egészében utasítsa el.

[10] Álláspontja szerint a Ptk. 523. § (1) bekezdése alapján a kölcsönösszeg rendelkezésre bocsátása a hitelező főkötelezettsége, amelyért kamatot követelhet. Ugyanakkor a jogszabály sehol nem mondja ki, hogy azért szolgáltatásért a kamaton felül más díjat ne lehetne kikötni. A régi Hpt. 212. § (2) bekezdése utal arra, hogy a teljes hiteldíj a fogyasztó által a kölcsönért fizetendő teljes terhelés, amely tartalmazza a kamatokat, a folyósítási jutalékokat és minden egyéb, a kölcsön felhasználásával kapcsolatban fizetendő költséget. A fogyasztónak nyújtott hitelekéről szóló 2009. évi CLXII. törvény 28. § (5) bekezdése szerint pedig a hitelező jogosult a hitel folyósításával közvetlenül összefüggő, szerződésben meghatározott költségeinek folyósítási díjként történő megtérítésére. Az Európai Unió fogyasztói hitelmegállapodásokkal kapcsolatos irányelvei szintén elismerik és

nevesítik a kölcsönszerződéssel összefüggésben a hitelezőnél a kamaton felül felmerülő további díjakat és költségeket. Kiemelte, hogy a Ptk. 200. § (1) bekezdése szerint a fogyasztási kölcsönszerződésben a felek szabadon határozhatják meg, hogy a hitelező által nyújtott szolgáltatásért, a pénz rendelkezésre bocsátásáért és használatáért, milyen díjazást kötnék ki. A folyósítási jutalék tényleges banki szolgáltatások ellenértékét képezi, hiszen bankkölcsön esetén a folyósítás nem csupán a pénznek az ügyfél részére történő rendelkezésre bocsátását jelenti, hanem egy komplex, szabályozott pénzügyi folyamatot, amely magában foglalja a következőket: az ügyféllel való kapcsolatfelvételt, bankfióki ügyintézés, a hitelkérelem összeállításában történő segítségnyújtást, a hitelképesség előzetes vizsgálatát, a KHR nyilvántartásból történő adatlekvást, kockázatelemzést, a szerződéses dokumentáció előkészítését, informatikai rendszerek használatát, adminisztrációs adatfeldolgozási, egyéb kiegészítő tevékenységeket és a pénz bankszámlára történő átutalását, jóváírását. Köztudomású tény, hogy a bank a fenti feladatokat minden egyes kölcsön folyósítása során elvégzi, és ennek során vitathatatlanul olyan többletköltségek merülnek fel, amelyeket az igénybe vett pénz használatáért, kockázataért fizetendő kamat nem feltétlenül fedez, vagy ha azt a bank a kamatban érvényesítené, akkor az ügyfélnek magasabb mértékű kamatot kellene fizetnie. A folyósítási jutalék tehát ténylegesen felmerülő, valós költségeket fedezett, így ennek felszámításával a bank nem jut indokolatlan vagyoni előnyhöz, a jutalék kikötése nem sérti a jóhiszeműség és a tisztesség elvét, nem indokolatlan és nem egyoldalú, erre tekintettel nem tisztességtelen. Ezen felül a jogszabály előírásainak is megfelel, így a Ptk. 209. § (5) bekezdése szerint nem is minősülhet tisztességtelennek, hiszen azt az irányadó jogszabályi előírás, a régi Hpt. 212. § (2) bekezdése szerint határozta meg az alperes.

[11] Az Európai Unió Bírósága a C-621/17. számú ügyben azt állapította meg, hogy az irányelvet úgy kell értelmezni, hogy az a követelmény, amely szerint a szerződési feltételeket világosan és érthetően kell megfogalmazni, nem kívánja meg, hogy a fogyasztó a kölcsönszerződésben foglalt, egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltételekben – amelyek a fogyasztót terhelő kezelési költség és folyósítási jutalék összegét, azok kiszámításának módját és teljesítésének idejét pontosan meghatározzák – az érintett összegek ellenében nyújtott valamennyi szolgáltatást is részletezzék. A kezelési költséget tartalmazó szerződési feltétel, amely nem teszi lehetővé az e költség ellenében nyújtott konkrét szolgáltatások egyértelmű azonosítását, a felek szerződésből eredő jogaiban és kötelezettségeiben főszabály szerint nem idéz elő jelentős egyenlőtlenséget. Abban az ügyben, amelyben a Kúria ezen előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezte, végülis Gfv.VII.30.356/2019. számú végzésével megállapította a folyósítási jutalék tisztességtelenségét egy másik pénzügyi alperessel szembeni ügyben, mert a Kúria arra a következtetésre jutott, hogy abban az esetben nem derült ki, hogy a bank annak ellenében milyen szolgáltatást nyújtott. Ugyanakkor a folyósítási jutalék elnevezéséből annak rendeltetése egyértelműen megállapítható. A folyósítás minden esetben költséget generál, amelyet nem viselhet kizárólag a bank. A hitelbírálati szakban a hitelbírálati díj, a szerződés megkötésétől a kölcsön folyósításig a folyósítási jutalék, a szerződés megkötését követően pedig kezelési költség merülhet fel, vagyis a fogyasztó által a kamaton felül fizetendő díjak jól elkülöníthetőek a szolgáltatás jellege, illetve az alapján, hogy a szerződéses folyamat mely szakaszában fizetendő. Jelen esetben a szerződés kölcsön folyósításáról szóló II. pontja tartalmazza, hogy a szerződéskötéstől a folyósításig milyen szolgáltatásokat nyújtott a bank, tehát egyértelműen megállapítható, hogy a folyósítási jutalék nem magának a folyósításnak a feltétele, hanem a folyósítás alapjául szolgáló tényleges és a szerződésben tételesen megjelenő banki szolgáltatások ellenértéke.

[12] Az alperes előadta továbbá, hogy az elsőfokú ítélet perköltség viseléséről szóló rendelkezései ellentmondásosak, tekintettel arra, hogy a bíróság egyidejűleg rendelkezett arról, hogy az alperes köteles megfizetni a felpereseknek 70.252 forint perköltséget, és hogy a peres felek a költségeiket maguk viselik.

[13] Az alperes fellebbezése megalapozott.

[14] Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetének a kölcsönszerződés III.5. pontjának érvénytelenségével kapcsolatos részében helyt adott, az árfolyamkockázatról szóló szerződéses rendelkezések érvénytelensége kapcsán előterjesztett keresetet pedig elutasította. Miután az alperes kizárólag a helytadó rendelkezéssel szemben fellebbezett, így a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján az árfolyamkockázat érvénytelenségével kapcsolatos keresetet elutasító részében az elsőfokú ítélet jogerőre emelkedett, a Fővárosi Ítéltábla tehát csak a folyósítási jutalék kérdésével foglalkozott.

[15] Az ítéltábla mindenekelőtt kiemeli, az alperes tévesen hivatkozott arra, hogy ellentmondás lenne az elsőfokú ítéletben, tekintettel arra, hogy a bíróság 70.252 forint megfizetésére az alperest nem perköltség címén kötelezte, hanem ezen összeg felel meg az ítélet szerint érvénytelenül felszámított folyósítási jutaléknak, tehát ez a per főtárgyát érintő rendelkezés, és ehhez képest ellentmondásmentesen rendelkezett a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján akként, hogy a peres felek a költségeiket maguk viselik.

[16] Érdemben az alperes az elsőfokú bíróság folyósítási jutalék tisztességtelenségével kapcsolatban elfoglalt álláspontját vitatta, és fellebbezésében részletesen kifejtette, hogy mely jogszabályi rendelkezések tették lehetővé ilyen költség kikötését. A Fővárosi Ítéltábla rámutat arra, hogy ezt az elsőfokú bíróság is elfogadta, miután az ítéletét nem arra alapította, hogy az alperesnek ilyen költség kikötésére ne lett volna lehetősége, hanem arra, hogy a ténylegesen kikötött költség tisztességtelennek minősül. Az alperes fellebbezésében felsorolt jogszabályi rendelkezések alapján valóban nem tiltotta, sőt, kifejezetten lehetővé tette a jogszabály a szerződéskötéskor – és azóta is – a folyósítási jutalék alkalmazását. Ebből viszont nem következik az, hogy a szerződéskötéskor hatályos Ptk. 209. § (5) bekezdése alapján annak tisztességtelenség ne lenne vizsgálható, miután az alperes által hivatkozott jogszabályok szerint csak azt lehet megállapítani, hogy ezt jogszabály lehetővé tette, ugyanakkor kikötésének módjára pontos előírásokat nem határozott meg.

[17] Mindezek előre bocsátását követően a Fővárosi Ítéltábla rögzíti, hogy a jogszabályok rendelkezései és a szerződés alapján nem értett egyet az elsőfokú bíróság tisztességtelenséggel kapcsolatos álláspontjával.

[18] Az ítéltábla elsőként kiemeli, hogy a Ptk. 209. § (1) bekezdése szerint egy általános szerződési feltétel akkor minősülhet tisztességtelennek, ha a felek szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével, egyoldalúan és indokolatlanul a szerződési feltétel támasztójával szerződést kötő fél hátrányára állapítja meg. A (2) bekezdés szerint a feltétel tisztességtelen voltának megállapításakor vizsgálni kell a szerződéskötéskor fennálló minden olyan körülményt, amely a szerződés megkötésére vezetett, továbbá a kikötött szolgáltatás természetét, az érintett feltételnek a szerződés más feltételeivel, vagy más szerződésekkel való kapcsolatát. Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltáblának az az álláspontja, hogy csak olyan szerződési feltétel minősülhet tisztességtelennek, azaz a jogalkotó a felek szerződési autonómiájába a fogyasztó védelme érdekében kizárólag olyan esetekben kíván beavatkozni, amikor az adott általános szerződési feltétel a fogyasztót a szerződés tárgyához, az áru vagy szolgáltatás értékéhez képest jelentős mértékű hátrányba hozza, számára valamely jog gyakorlását jelentős mértékben akadályozza, vagy valamely kötelezettségét jelentősen terheesebbé teszi. Jelen esetben a kölcsönösszeg folyósítását követően a szerződés teljesítése során kifejtett akár banki, akár fogyasztói magatartásokra semmilyen kihatása nincs a folyósítási jutalék fizetési kötelezettségnek, a folyósításig pedig annyi jelentősége van, hogy ezen összeg megfizetésének hiányában erre nem kerülhet sor a szerződés II.2. pontjának 8. alpontja szerint. Tehát ezen vizsgált szerződési feltétel nem más, mint egy fogyasztót terhelő egyszeri fizetési kötelezettség. A pontos összege a szerződésből megállapítható, mértéke a folyósított kölcsönösszeg 1,5%-a, amely a szerződéskötés időpontjára meghatározva a 28.277 CHF tőkéhez képest 423,40 CHF, azaz a szerződéskötés napján irányadó HUF/CHF MNB középárfolyam szerint 4.425.068 forinthez képest 66.259 forint volt. A Fővárosi Ítéltáblának az az álláspontja, hogy függetlenül attól, hogy egyébként a folyósítási jutalék kikötése megfelelt-e a jóhiszeműség és tisztesség követelményének, ezen egyösszegű fizetési kötelezettség a szerződés teljes értékéhez és időtartamához viszonyítva, figyelemmel a 209. § (2) bekezdésében írtakra, semmiképpen nem idéz elő olyan jelentős egyenlőtlenséget a felek jogai és kötelezettségei között, ami indokolná, hogy a jogalkotó, illetve utóbb a bíróság akár csak a részleges érvénytelenség jogkövetkezményét alkalmazva a szerződéskötéstől számított több mint 10 év múlva a jogviszonyba beavatkozzon. A szerződés egészéhez képest ez olyan kismértékű fizetési kötelezettség, amely semmiképpen nem alkalmas arra, hogy a szerződéses egyensúlyt olyan mértékben megbontsa a felek között, ami az adott feltétel tisztességtelenségének vizsgálatát indokolná.

[19] Egyebekben, figyelemmel Európai Unió Bíróságának C-621/17. számú ügyében kifejtettekre, az ítéltábla az elsőfokú bírósággal egyezően megállapította, hogy a folyósítási jutalék kiszámításának módja, összege, esedékessége a szerződés III.5., IV.6. és II.2. pontja alapján egyértelműen meghatározott, így ez alapján a fogyasztó egyértelműen értékelni tudta a kikötés alapján rá háruló gazdasági következményeket.

[20] A felperesek arra hivatkoztak, hogy a felszámított folyósítási jutalék mögött semmilyen külön szolgáltatás nem áll. A Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy a – jelen esetben jutaléknak nevezett – költség nem valamely szerződéses szolgáltatás ellenértékét jelenti, hanem a főszolgáltatás teljesítésével szükségképpen felmerülő kiadást, melynek viseléséről a felek a szerződésben rendelkezhetnek. A régi Hpt. 2. számú mellékletének 10.3. pontja rögzíti, hogy a hitel és pénzkölcsön nyújtás milyen adminisztratív intézkedésekkel jár együtt. A régi Hpt. 206. §-a tartalmazza a hitelező nyilvántartásvezetési kötelezettségét, illetve a 13.

§ (1) bekezdés c), d), e), f) pontjában előírt személyi és tárgyi feltételek biztosítását is előírja a jogszabály. Ezek, a kógens jogszabály által meghatározott, kötelezően végzendő műveletek polgári jogi szempontból nem tekinthetők a kölcsönszerződés Ptk. 198. § (1) bekezdés szerinti szolgáltatásának. A felek között létrejött szerződés alapján ezen tevékenységek kikényszerítésére a felpereseknek nincs jogosultsága, és ellenszolgáltatást sem kell fizetniük. Ugyanakkor a műveletek elvégzése, amelyek egy része már a folyósításig is felmerül, költségeket okoz, amelyeket a jelentős számú, különféle szerződéssel egyszerre dolgozó hitelező nem tud az egyes szerződésekre lebontva konkrétan meghatározni, lévén hogy egy nagyobb szervezetet tart fenn valamennyi szerződésével kapcsolatos adminisztratív tevékenység végzésére. Annak semmilyen akadálya nincs, hogy a felek valamely, a szerződéses szolgáltatás nyújtásával járó kiadás viseléséről egymás között megállapodjanak, és ennek a végső fogyasztóra terhelése – ahogy azt az Európai Unió Bíróságának C-621/17. számú ítéletéhez tartozó főtanácsnoki indítvány 36. pontja is tartalmazza – gazdasági realitás. Jelen esetben ez történt, a szerződés szerint a folyósításig felmerülő költségek bizonyos részét átalányösszeg megfizetése révén a felperesek viselik. Miután nem valamely kifejezett szerződéses szolgáltatás ellenértéke ezen összeg, hanem a folyósításig a hitelező által fenntartott szervezet által végzett valamennyi, egyes kölcsönszerződésenként nyilvánvalóan eltérő mértékű adminisztratív aktus költsége, nem szükséges, és nem is lehetséges, hogy az ezért járó ellenszolgáltatás a szerződésben egészen pontosan meghatározásra kerüljön. Ezzel együtt ezek a teendők a szerződés II.2. pontjában általánosságban fel vannak sorolva. Azáltal, hogy ezen szolgáltatások nincsenek egyediesítve, és így ezt a felperesek nem tudják kikényszeríteni, a Ptk. 209. § (1) bekezdésében írt, a tisztességtelenség megvalósulásához szükséges fogyasztónak okozott hátrány nem merült fel, e tevékenységeket ugyanis nem a felperesekkel kötött szerződés, hanem kógens jogszabályi rendelkezés alapján végzi az alperes.

[21] Az Európai Unió Bíróságának C-621/17. számú ítélete azt mondja ki, hogy a világosság és érthetőség követelménye nem kívánja meg, hogy az adott költség ellenében nyújtott valamennyi szolgáltatást részletezzék, a fogyasztó védelme céljából arról kell meggyőződni, hogy nincs-e átfedés a szerződés alapján a fogyasztóra terhelt egyes költségek között. Jelen esetben ilyen probléma nem merülhet fel, tekintettel arra, hogy a szerződéses konstrukcióban a felpereseknek rendszeres költséget nem kellett fizetni, a tőke visszafizetésén kívül kizárólag kamatfizetési kötelezettségük volt, kezelési költség ebben a konstrukcióban nem szerepelt. A folyósítási jutalékon kívül pedig a szerződés III.6. pontja még egy egyszeri díjat tartalmaz, a szerződésmódosítási díjat, amely azonban a szerződés tartalma alapján a folyósítási jutaléktól egyértelműen elkülöníthető.

[22] A szerződés II.2. pontja alapján a fogyasztó nem juthatott arra a következtetésre, hogy a folyósítási jutalék semmi más, kizárólag a folyósítás feltétele, miután a folyósítás teljes folyamata a II.2. pont szerint összesen 25 pontban lett rögzítve, és egyértelmű, hogy attól függően, hogy a felek között pontosan milyen tartalmú szerződés jött létre, az ebben foglaltak megvalósulását az alperes ellenőrzi. Ennek csak egy eleme a folyósítási jutalék – nem is megfizetése, hanem – zárolása, ami ugyan szükséges a folyósításhoz, de egyben az is látható az itt felsoroltakból, hogy a folyósítási jutalék egyben az ezen tevékenységek során felmerült költségek áthárítását is jelenti.

[23] Minderre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a folyósítási jutalék érvénytelensége körében a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és a keresetet teljes egészében elutasította.

[24] A felperesek a döntés értelmében pervesztesek lettek, ezért a Pp. 78. §-a alapján, figyelemmel a 239. §-ra is, kötelesek megfizetni az alperesnek az összesen 45.000 forint első- és másodfokú képviseleti költséget, amelyet a Fővárosi Ítéltábla 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, a másodfokú eljárás tekintetében az (5) bekezdés szerint állapított meg, és a (6) bekezdésben foglaltakra tekintettel mérsékelt, figyelembe véve, hogy a per a szerződés két, jól behatárolható rendelkezése kapcsán folyt, és a kiterjedt magyar és európai uniós joggyakorlatra tekintettel nem volt bonyolult ténybeli és jogi megítélésű. Az alperes a fellebbezéshez megfizetett 48.000 forint illetéket, amelyet a felperesek kötelesek részére megtéríteni, a felperesek pedig leróttak 36.000 forint illetéket, amely a terhükön marad.

Budapest, 2021. február 16.

Dr. Hóbl Katalin s.k.

a tanács elnöke

Dr. Szabó Csilla s.k.
s.k.

előadó bíró

Dr. Gyuris Judit

bíró